

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2119/2021
23.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранка Лекић Врзић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Вожд Карађорђе“ Лесковац, чији је пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из ..., ради исплате увећане зараде, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 175/21 од 08.04.2021. године, у седници одржаној 23.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 175/21 од 08.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 175/21 од 08.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 9/17 од 08.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је прецизирани тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоцу по основу неисплаћене увећане зараде коју је остварио за часове рада обавезне наставе изнад пуне прописане норме у периоду од 01.09.2013. године до 31.08.2016. године, на радном месту наставника ... запосленог код тужене, исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 117.741,50 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 175/21 од 08.04.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова на име састава одговора на жалбу, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинск правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 17.01.2017. године, а вредност побијаног дела новчаног потраживања је 73.199,30 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**